

AZ EURÓPAI PARLAMENT ÉS A TANÁCS 2010/31/EU IRÁNYELVE

(2010. május 19.)

az épületek energiahatékonyságáról

(átdolgozás)

AZ EURÓPAI PARLAMENT ÉS AZ EURÓPAI UNIÓ TANÁCSA,

tekintettel az Európai Unió működéséről szóló szerződésre és különösen annak 194. cikke (2) bekezdésére,

tekintettel az Európai Bizottság javaslatára,

tekintettel az Európai Gazdasági és Szociális Bizottság véleményére ⁽¹⁾,

tekintettel a Régiók Bizottságának véleményére ⁽²⁾,

a rendes jogalkotási eljárás keretében ⁽³⁾,

mivel:

- (1) Az épületek energiahatékonyságáról szóló, 2002. december 16-i 2002/91/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv ⁽⁴⁾ módosult ⁽⁵⁾. Mivel további lényegi módosításokat kell tenni, az irányelvet az áttekinthetőség érdekében át kell dolgozni.
- (2) Az energia hatékony, körültekintő, ésszerű és fenntartható hasznosítása kiterjed többek között az olajtermékekre, a földgázra és a szilárd fűtőanyagokra, amelyek mellett, hogy alapvető energiaforrások, egyben a széndioxid-kibocsátás elsődleges forrásai is.
- (3) Épületekkel kapcsolatos az Unió teljes energiafogyasztásának 40 %-a. Az ágazat terjeszkedik, ami szükségszerűen energiafogyasztásának növekedésével jár. Ezért az energiafogyasztás csökkentése és a megújuló forrásból származó energia felhasználása az épületekben az Unió energiafüggettségének és az üvegházhatást okozó gázok kibocsátásának csökkentéséhez szükséges, fontos intézkedések. A megújuló forrásból származó energia felhasználásának növelése mellett, az energiafogyasztásnak az Unióban történő csökkentését célzó intézkedések lehetővé tennék az Unió számára, hogy teljesítse az Egyesült

Nemzetek éghajlatváltozásról szóló keretegyezményéhez (UNFCCC) csatolt Kiotói Jegyzőkönyvben foglaltakat, és betartsa mind a globális hőmérséklet-emelkedés 2 °C alatt tartására vonatkozó hosszú távú kötelezettségvállalását, mind azon kötelezettségvállalását, hogy 2020-ra az üvegházhatású gázok teljes kibocsátását legalább 20 %-kal, nemzetközi megállapodás elérése esetén pedig 30 %-kal az 1990-es szint alá csökkenti. Az energiafogyasztás csökkentésének és a megújuló forrásból származó energia felhasználása növelésének szintén fontos szerepet kell játszaniuk az energiaellátás biztonságának előmozdításában, a műszaki fejlődés támogatásában, foglalkoztatási lehetőségek biztosításában és a regionális fejlesztésben, különösen a vidéki területeken.

- (4) Az energiaszükséglet kezelése fontos eszköz, amelynek segítségével az Unió befolyást gyakorolhat a globális energiapiacra, és így az energiaellátás közép- és hosszú távú biztonságára is.

- (5) A 2007. márciusi Európai Tanács hangsúlyozta az energiahatékonyság növelésének szükségességét az Unióban az Unió energiafogyasztásának 2020-ig 20 %-os csökkentésére irányuló célkitűzés teljesítése érdekében, és felhívott az „Energiahatékonysági cselekvési terv: a lehetőségek kihasználása” című bizottsági közleményben megállapított prioritások alapos és gyors végrehajtására. Az említett cselekvési terv rámutatott arra a jelentős potenciálra, ami a költséghatékony energiamegtakarításra kínálkozik az épületekben. Az Európai Parlament 2008. január 31-i állásfoglalásában felhívott a 2002/91/EK irányelv rendelkezéseinek megerősítésére, és több alkalommal, legutóbb az energiapolitika második stratégiai felülvizsgálatáról szóló, 2009. február 3-i állásfoglalásában felhívott a 2020-ra vonatkozó 20 %-os energiahatékonysági célkitűzés kötelező erejűvé tételére. Ezenkívül, az üvegházhatású gázok kibocsátásának a 2020-ig terjedő időszakra szóló közösségi kötelezettségvállalásoknak megfelelő szintre történő csökkentésére irányuló tagállami törekvésekről szóló, 2009. április 23-i 406/2009/EK európai parlamenti és tanácsi határozat ⁽⁶⁾ kötelező erejű tagállami célkitűzéseket határoz meg a széndioxid-kibocsátás csökkentésére vonatkozóan, amelyek szempontjából alapvetően fontos lesz az épületekben elérhető energiahatékonyság, és a megújuló forrásból származó energia támogatásáról szóló, 2009. április 23-i 2009/28/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv ⁽⁷⁾ is rendelkezik az energiahatékonyság előmozdításáról egy kötelező erejű célkitűzéssel összefüggésben, amely szerint 2020-ra a megújuló forrásból származó energiának a teljes uniós energiafogyasztás 20 %-át kell kitennie.

⁽¹⁾ HL C 277., 2009.11.17., 75. o.

⁽²⁾ HL C 200., 2009.8.25., 41. o.

⁽³⁾ Az Európai Parlament 2009. április 23-i álláspontja (a Hivatalos Lapban még nem tették közzé), a Tanács 2010. április 14-i álláspontja első olvasatban (a Hivatalos Lapban még nem tették közzé), az Európai Parlament 2010. május 18-i álláspontja (a Hivatalos Lapban még nem tették közzé).

⁽⁴⁾ HL L 1., 2003.1.4., 65. o.

⁽⁵⁾ Lásd a IV. melléklet A. részét.

⁽⁶⁾ HL L 140., 2009.6.5., 136. o.

⁽⁷⁾ HL L 140., 2009.6.5., 16. o.

- (6) A 2007. márciusi Európai Tanács ismételten megerősítette az Unió elkötelezettségét a megújuló forrásból származó energiának az egész Unióra kiterjedő fejlesztése iránt, és jóváhagyta a megújuló forrásból származó energia 20 %-os részarányára vonatkozó, 2020-ig elérendő kötelező célt. A 2009/28/EK irányelv közös keretet állapít meg a megújuló forrásból származó energia előmozdításához.
- (7) Konkrétabb intézkedések meghatározására van szükség az épületek energiamegtakarításában rejlő, eddig kihasználatlan nagy potenciál elérése, valamint a tagállamok eredményei között ebben az ágazatban meglévő jelentős különbségek csökkentése érdekében.
- (8) Az épületek energiahatékonyságának további javítására irányuló intézkedéseknek figyelembe kell venniük a klimatikus és a helyi feltételeket, valamint a beltéri klimatikus viszonyokat és a költséghatékonyságot is. Ezen intézkedések nem érinthetik az épületekre vonatkozó, egyéb olyan követelményeket, mint az akadálymentesség, a biztonság és az épületek rendeltetészerű használata.
- (9) Az épületek energiahatékonyságát olyan módszertan alapján kell kiszámítani, amelyet nemzeti és regionális szinten differenciálni lehet. Ez, a hőtechnikai jellemzőkön kívül, egyéb olyan tényezőket is magában foglal, amelyek egyre fontosabb szerepet játszanak, mint például a fűtés- és légkondicionáló berendezések, a megújuló forrásokból származó energia alkalmazása, a passzív hűtés-fűtés, az árnyékolás, a belső levegőminőség, a megfelelő természetes megvilágítás és az épület tervezése. Egy adott épület energiahatékonyságát olyan módszertan alapján kell kiszámítani, amely nemcsak a fűtési idényt veszi figyelembe, hanem a teljes évre vonatkozik. E módszertannak figyelembe kell vennie a meglévő európai szabványokat.
- (10) Kizárólag a tagállamok felelőssége, hogy minimumkövetelményeket határozzanak meg az épületek és az épületelemek energiahatékonyságára vonatkozóan. A követelményeket arra tekintettel kell meghatározni, hogy a költségek szempontjából optimális egyensúly jöjjön létre a szükséges beruházások és az épület teljes élettartamára vetített energiaköltség-megtakarítás között, a tagállamok azon jogának sérelme nélkül, hogy a költségoptimalizált energiahatékonysági szinteknél nagyobb energiahatékonyságot biztosító minimumkövetelményeket határozhatnak meg. Rendelkezni kell arról, hogy a tagállamok a műszaki fejlődés fényében rendszeresen felülvizsgálhassák az épületek energiahatékonyságára vonatkozó saját minimumkövetelményeiket.
- (11) A költséghatékony vagy a költségoptimalizált energiahatékonysági szintekre vonatkozó célkitűzés elérése bizonyos feltételek esetén – például éghajlati különbségek fényében – azt is indokolhatja, hogy a tagállamok az épületelemek tekintetében a költséghatékonyságra vagy a költségoptimalizálásra vonatkozóan olyan követelményeket határozzanak meg, amelyek a gyakorlatban korlátozzák az uniós jogszabályok által meghatározott szabványoknak megfelelő építőipari termékek beépítését, feltéve, hogy az ilyen követelmények nem jelentenek indokolatlan piaci akadályt.
- (12) Az épületgépészeti rendszerek energiahatékonyságára vonatkozó követelmények meghatározásakor a tagállamoknak harmonizált eszközöket kell alkalmazniuk – amennyiben ilyenek rendelkezésre állnak és indokoltak –, különösen az energiával kapcsolatos termékek környezetbarát tervezésére vonatkozó követelmények megállapítási kereteinek létrehozásáról szóló, 2009. október 21-i 2009/125/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv⁽¹⁾ és az energiával kapcsolatos termékek energia- és egyéb erőforrás-fogyasztásának címkézéssel és szabványos termékismertetővel történő jelöléséről szóló, 2010. május 19-i 2010/30/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv⁽²⁾ végrehajtására irányuló intézkedések keretében kidolgozott tesztelési és számítási módszereket és energiahatékonysági osztályokat, a kapcsolódó kezdeményezésekkel való koherencia biztosítása és a piac potenciális fragmentálódásának a lehető legkisebb mértékűre csökkentése érdekében.
- (13) Ezen irányelv nem érinti az Európai Unió működéséről szóló szerződés (EUMSZ.) 107. és 108. cikkét. Az irányelvben alkalmazott „öszönző” kifejezés ezért nem értelmezhető állami támogatásként.
- (14) A Bizottságnak összehasonlító módszertani keretet kell meghatároznia az energiahatékonyságra vonatkozó minimumkövetelmények költségoptimalizált szintjeinek kiszámításához. A tagállamoknak e keretet arra kell használniuk, hogy összehasonlítsák az eredményeket az energiahatékonyságra vonatkozóan általuk elfogadott minimumkövetelményekkel. Amennyiben jelentős, azaz 15 %-ot meghaladó eltérések mutatkoznak az energiahatékonyságra vonatkozó minimumkövetelmények költségoptimalizált szintjei és az energiahatékonyságra vonatkozó hatályos minimumkövetelmények között, a tagállamoknak meg kell indokolniuk ezeket az eltéréseket, vagy megfelelő intézkedéseket kell tervbe venniük az eltérések csökkentése érdekében. Az épületek és az épületelemek becsült gazdasági élettartamát a tagállamoknak kell meghatározniuk, figyelembe véve a tipikus gazdasági élettartamok meghatározásával kapcsolatos jelenlegi gyakorlatot és tapasztalatokat is. Az összehasonlítás következtetéseiről és az alapjául szolgáló adatokról rendszeresen jelenteni kell a Bizottságnak. E jelentéseknek lehetővé kell tenniük a Bizottság számára, hogy értékelhesse a tagállamok által, az energiahatékonyságra vonatkozó minimumkövetelmények költségoptimalizált szintjeinek elérése terén elért haladást, és arról jelentést tegyen.

(1) HL L 285., 2009.10.31., 10. o.

(2) Lásd e Hivatalos Lap 1. oldalát.

- (15) Az épületek befolyást gyakorolnak a hosszú távú energiafogyasztásra. A meglévő épületek hosszú felújítási ciklusára tekintettel ezért az új és a jelentős felújítás alatt álló meglévő épületeknek eleget kell tenniük a helyi éghajlathoz igazított, energiahatékonyságra vonatkozó minimumkövetelményeknek. Mivel az alternatív energiaellátó rendszerek alkalmazása nincs átfogóan feltárva teljes potenciálját tekintve, meg kell fontolni az alternatív energiaellátó rendszerek alkalmazásának lehetőségét új épületek számára – méretüktől függetlenül –, azon elv betartásával, mely szerint először a fűtés és a hűtés energiaigényének költségoptimalizált szintre való csökkentését kell biztosítani.
- (16) Épületnagyságtól függetlenül, a meglévő épületek jelentős felújításai jó alkalmat nyújtanak költséghatékony intézkedések megtételére az energiahatékonyság javítására. Költséghatékonysági okokból lehetővé kell tenni az energiahatékonyságra vonatkozó minimumkövetelményeknek azon felújított részekre történő korlátozását, amelyek az adott épület energiahatékonysága szempontjából meghatározóak. A tagállamoknak lehetőségük kell, hogy legyen megválasztani a „jelentős felújítás” fogalmának meghatározását: vagy a külső térelhatárolók felületének százalékos aránya vagy az épület értéke alapján. Amennyiben egy tagállam az épület értéke alapján kívánja meghatározni a „jelentős felújítás” fogalmát, akkor olyan értékeket alkalmazhat, mint az értékbecslés szerinti érték vagy a felújítási költségen alapuló aktuális piaci érték, az épülethez kapcsolódó telek értékének figyelmen kívül hagyásával.
- (17) Intézkedésekre van szükség az olyan épületek számának növeléséhez, amelyek nemcsak teljesítik az energiahatékonyságra vonatkozó jelenlegi minimumkövetelményeket, hanem energiahatékonyabbak is, és ily módon csökkentik mind az energiafogyasztást, mind a széndioxid-kibocsátást. E célból a tagállamoknak a közel nulla energiaigényű épületek számának növelésére irányuló nemzeti terveket kell készíteniük, és az ilyen tervekről rendszeresen jelentést kell tenniük a Bizottságnak.
- (18) Uniós pénzügyi eszközök és egyéb intézkedések végrehajtására és kiigazítására kerül sor az energiahatékonysággal kapcsolatos intézkedések ösztönzése céljából. Az ilyen uniós szintű pénzügyi eszközök közé tartozik – többek között – az Európai Regionális Fejlesztési Alapról szóló, 2006. július 5-i 1080/2006/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet⁽¹⁾ is, amelyet módosítottak, hogy lehetővé tegye a lakásépítési ágazatban az energiahatékonysági beruházások növelését; a köz- és magánszféra partnersége keretében megvalósítandó, az energiahatékony épületekre irányuló európai kezdeményezés, amelynek célja a zöld technológiák és az új és felújított épületekben felhasználandó energiahatékony rendszerek és anyagok kifejlesztésének előmozdítása; a többek között az energiahatékonyságba történő beruházások ösztönzésére irányuló, a fenntartható energiával kapcsola-
- latos közös EK–Európai Beruházási Bank (EBB) finanszírozási kezdeményezés és az EBB által irányított „Marguerite alap”: a 2020-as energiaügyi, éghajlat-változási és infrastrukturális európai alap; a 2006/112/EK irányelvnek a hozzáadottérték-adó kedvezményes mértéke tekintetében történő módosításáról szóló, 2009. május 5-i 2009/47/EK tanácsi irányelv⁽²⁾; a strukturális és kohéziós alapok eszközét képező Jeremie program (mikro-, kis- és középvállalkozásokat támogató közös európai források), az energiahatékonysági pénzügyi mechanizmus, a versenyképességi és innovációs keretprogram, beleértve az „Intelligens energia Európának II.” programot is, amely különösen az energiahatékonysággal és a megújuló forrásokból származó energiával kapcsolatos akadályoknak – például az „Elena” (European Local Energy Assistance) műszaki segítségnyújtási eszköz révén történő – megszüntetésére összpontosít; a „Polgármesterek Szövetsége” kezdeményezés; a vállalkozási és innovációs program; az IKT-politika támogatásának 2010-es programja és a hetedik kutatási keretprogram. Az Európai Újjáépítési és Fejlesztési Bank is nyújt finanszírozást az energiahatékonysággal kapcsolatos intézkedések ösztönzése céljából.
- (19) Ezen irányelv céljainak gyakorlati megvalósítása érdekében fel kell használni uniós pénzügyi eszközöket is, ez azonban nem helyettesítheti a nemzeti intézkedéseket. Ezen eszközöket különösen az energiahatékonysági intézkedésekbe való befektetések előmozdítását szolgáló, megfelelő és innovatív pénzügyi támogatás céljára kell felhasználni. Fontos szerepet tölthetnének be a nemzeti, regionális és helyi energiahatékonysági alapok, eszközök és mechanizmusok létrehozásában, amelyek a magáningatlanok tulajdonosai, a kis- és középvállalkozások és az energiahatékonysággal kapcsolatos szolgáltatók részére biztosítanak ilyen finanszírozási lehetőségeket.
- (20) A Bizottság megfelelő tájékoztatása érdekében a tagállamoknak el kell készíteniük az ezen irányelv által előírtaktól eltérő, a pénzügyi intézkedéseket is magában foglaló azon meglévő és javasolt intézkedések listáját, amelyek elősegítik ezen irányelv céljainak elérését. A tagállamok által felsorolt, meglévő és javasolt intézkedések magukban foglalhatják különösen azon intézkedéseket, amelyek célja, hogy csökkentsék a meglévő jogi és piaci akadályokat, továbbá ösztönözzék a beruházásokat és/vagy a meglévő és az új épületek energiahatékonyságának növelésére irányuló egyéb tevékenységeket, és így potenciálisan hozzájáruljanak az energiaszegénység csökkentéséhez. Az ilyen intézkedések kiterjedhetnek – de nem korlátozódnak – ingyenes vagy támogatott műszaki segítségnyújtásra és tanácsadásra, közvetlen támogatásokra, támogatott hitel-programokra vagy alacsony kamatú hitelekre, pályázatok keretében nyújtott támogatásokra és hitelgarancia-rendszerekre. A pénzügyi jellegű intézkedéseket alkalmazó hatóságok és egyéb intézmények az ilyen intézkedések alkalmazását a megjelölt energiahatékonysághoz és az energiahatékonysági tanúsítványokban foglalt ajánlásokhoz kapcsolhatják.

(1) HL L 210., 2006.7.31., 1. o.

(2) HL L 116., 2009.5.9., 18. o.

- (21) A tagállamokra nehezedő jelentéstételi teher korlátozása érdekében lehetővé kell tenni az ezen irányelv által előírt jelentéseknek az energia-végfelhasználás hatékonyságáról és az energetikai szolgáltatásokról szóló, 2006. április 5-i 2006/32/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv⁽¹⁾ 14. cikkének (2) bekezdésében említett energiahatékonysági cselekvési tervekbe történő integrálását. Minden egyes tagállamban a közsférának kell jó példával elől járnia az épületek energiahatékonyságának területén, a nemzeti terveknek ezért ambiciózusabb célokat kell meghatározniuk a hatóságok által használt épületekre vonatkozóan.
- (22) Az épületnek vagy valamely önálló rendeltetési egységének leendő tulajdonosa vagy bérlője számára – az energiahatékonysági tanúsítványban – helytálló tájékoztatást kell nyújtani az ingatlan energiahatékonyságáról és gyakorlati tanácsot e teljesítmény javítására. Tájékoztató kampányok révén a tulajdonosok és a bérlők ösztönözhetőek az épület vagy az épület önálló rendeltetési egysége energiahatékonyságának javítására. A kereskedelmi célú épületek tulajdonosait és bérlőit is ösztönözni kell a tényleges energiafogyasztásra vonatkozó információcserére, biztosítva ezáltal, hogy rendelkezésre álljon minden adat a tudatos döntések meghozatalához a szükséges fejlesztésekről. Az energiahatékonysági tanúsítványnak tájékoztatást kell nyújtania az épület hűtési és fűtési rendszerének az energiaszükségletre gyakorolt tényleges hatásáról, a primerenergia-fogyasztásról és a szén-dioxid-kibocsátásról is.
- (23) A hatóságoknak példát kell mutatniuk, és törekedniük kell az energiahatékonysági tanúsítványban foglalt ajánlások végrehajtására. A tagállamoknak intézkedéseket kell nemzeti tervükbe foglalniuk a hatóságok támogatására annak érdekében, hogy azok a lehető leghamarabb megvalósítsák az energiahatékonyság javítását, és végrehajtsák az energiahatékonysági tanúsítványban foglalt ajánlásokat.
- (24) A hatóságok által elfoglalt épületeknek és a nyilvánosság által gyakran látogatott épületeknek példát kell mutatniuk azzal, hogy tanúsítják a környezeti és energetikai megfontolások figyelembevételét, és ezért ezeket az épületeket rendszeresen energiahatékonyságra vonatkozó tanúsítási eljárásnak kell alávetni. Az energiahatékonysági tanúsítványt jól látható helyre kell kifüggeszteni, ezzel szélesebb körben megismertette az energiahatékonyságról szóló információt, különösen meghatározott méretű olyan épületek esetében, amelyeket hatóságok foglalnak el, vagy amelyeket a nyilvánosság gyakran látogat, beleértve az üzleteket és bevásárlóközpontokat, szupermarketeket, éttermeket, színházakat, bankokat és hoteleket is.
- (25) Az elmúlt években az európai országokban nőtt a légkondicionáló rendszerek száma. Ez a csúcsterhelési időszakokban jelentős problémákat okoz, növelve a villamosenergia-költségeket és felborítva az energiaegyensúlyt ezekben az országokban. Elsőbbséget kell biztosítani azoknak a stratégiáknak, amelyek a nyári időszakban fokozzák az épületek hőszabályozó teljesítményét. E célból előtérbe kell helyezni a túlmelegedést megelőző intézkedéseket, például az árnyékolást és az épületszerkezet szükséges hőkapacitásának biztosítását, valamint a passzív – elsősorban a beltéri klimatikus körülményeket és az épület körüli mikroklímát javító – hűtési technológiák további fejlesztését és alkalmazását.
- (26) A fűtési és légkondicionáló rendszerek képesített szakértők által végzett rendszeres karbantartása és helyszíni vizsgálata hozzájárul a helyes beállításuk fenntartásához a termékleírással összhangban, és ily módon biztosítja optimális teljesítményüket környezeti, biztonsági és energetikai szempontból. A teljes fűtési és légkondicionáló rendszer független értékelésére – annak élettartama folyamán, de különösen cserét vagy korszerűsítést megelőzően – rendszeres időközönként sort kell keríteni. Az épülettulajdonosok és -bérlők adminisztratív terheinek minimalizálása érdekében a tagállamoknak törekedniük kell arra, hogy a helyszíni vizsgálat és a tanúsítás lehetőleg egy időben történjen.
- (27) Az épületek energiahatékonysága tanúsításának és a fűtési és légkondicionáló berendezések helyszíni vizsgálatának egységes megközelítése, amely olyan képesített és/vagy elismert szakértők munkáján alapul, akiknek függetlenségét objektív feltételek alapján kell garantálni, hozzá fog járulni ahhoz, hogy a tagállamok számára az épületek energiamegtakarításaira irányuló erőfeszítéseik tekintetében egységes feltételek jöjjenek létre, és az energiahatékonyság tekintetében átláthatóságot fog biztosítani a leendő tulajdonosok vagy felhasználók számára az uniós ingatlanpiacon. Annak érdekében, hogy Uniószerte biztosítani lehessen az energiahatékonysági tanúsítványoknak, valamint a fűtési és légkondicionáló rendszerek helyszíni vizsgálatának a minőségét, minden egyes tagállamban független ellenőrzési mechanizmust kell létrehozni.
- (28) Mivel a helyi és regionális hatóságok kulcsfontosságúak ezen irányelv sikeres végrehajtása szempontjából, az irányadó nemzeti jogszabályokkal összhangban lehetőség szerint be kell őket vonni és konzultálni kell velük a tervezési kérdésekkel, a tájékoztatásra, a képzésre és a szemléletformálásra vonatkozó programok kidolgozásával, valamint ezen irányelv nemzeti és regionális szintű végrehajtásával kapcsolatban. Ezek a konzultációk azt is elősegíthetik, hogy a helyi tervezők és építési szakértők megfelelő iránymutatást kapjanak a szükséges feladatok elvégzéséhez. A tagállamoknak továbbá lehetővé kell tenniük az építészek és a tervezők számára azt, és ösztönözniük kell őket arra, hogy az ipari vagy lakóterületek tervezése, kivitelezése és felújítása során megtalálják az energiahatékonyság javításának, a megújuló forrásból származó energia felhasználásának és a távfűtés és -hűtés alkalmazásának optimális kombinációját.

⁽¹⁾ HL L 114., 2006.4.27., 64. o.

- (29) A szerelők és építők kulcsfontosságúak ezen irányelv sikeres végrehajtása szempontjából. Ezért képzéssel és egyéb intézkedésekkel kell biztosítani, hogy megfelelő számú szerelő és építő rendelkezzen megfelelő szakértelemmel a szükséges energiahatékony és megújuló forrásból származó energiával kapcsolatos technológiák beszereléséhez és beépítéséhez.
- (30) A tagállamoknak figyelembe kell venniük a szakmai képzések elismeréséről szóló, 2005. szeptember 7-i 2005/36/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvet⁽¹⁾ az ezen irányelv által érintett szakértők kölcsönös elismerése tekintetében, és a Bizottságnak folytatnia kell az „Intelligens energia Európának” program keretében folytatott azon tevékenységeit, amelyek az ilyen szakemberek képzésére vonatkozó szabványokkal kapcsolatos iránymutatásokra és ajánlásokra irányulnak.
- (31) Annak érdekében, hogy a nem lakáscélú ingatlanok uniós piacán az energiahatékonyság tekintetében növekedjen az átláthatóság, meg kell határozni a nem lakáscélú épületek energiahatékonyságára vonatkozó önkéntes közös tanúsítási rendszer egységes feltételeit. Az EUMSZ. 291. cikkével összhangban a Bizottság végrehajtási hatáskörének gyakorlására vonatkozó tagállami ellenőrzési mechanizmusok szabályait és általános elveit rendes jogalkotási eljárás keretében elfogadott rendeletben előre meg kell határozni. Az új rendelet elfogadásáig továbbra is a Bizottságra ruházott végrehajtási hatáskörök gyakorlására vonatkozó eljárások megállapításáról szóló, 1999. június 28-i 1999/468/EK tanácsi határozatot⁽²⁾ kell alkalmazni, az ellenőrzéssel történő szabályozási bizottsági eljárás kivételével, amely nem alkalmazandó.
- (32) A Bizottságot fel kell jogosítani arra, hogy az EUMSZ. 290. cikkének megfelelően felhatalmazáson alapuló jogi aktusokat fogadjon el az I. mellékletben rögzített általános keretszabályok bizonyos részeinek a műszaki fejlődéshez való igazítása, valamint az energiahatékonyságra vonatkozó minimumkövetelmények költségoptimalizált szintjeinek kiszámítására szolgáló módszertani keret kidolgozása érdekében. Különösen fontos, hogy a Bizottság előkészítő munkája során – többek között szakértői szinten – megfelelő konzultációt folytasson.
- (33) Mivel ezen irányelv célját, azaz az épületek energiahatékonyságának növelését a tagállamok nem tudják kielégítően megvalósítani az épületállomány összetettsége miatt, és amiatt, hogy a nemzeti lakóingatlan-piacok nem képesek megfelelően kezelni az energiahatékonysággal kapcsolatos kihívásokat, és ezért az intézkedés léptéke és hatásai miatt az uniós szinten jobban megvalósítható, az Unió intézkedéseket fogadhat el az Európai Unióról szóló szerződés 5. cikkében megállapított szubsidiaritás elvének megfelelően. Az említett cikkben foglalt arányosság elvével összhangban ezen irányelv nem lépi túl a cél eléréséhez szükséges mértéket.
- (34) Az ezen irányelv nemzeti jogba történő átültetésére vonatkozó kötelezettség csak azokra a rendelkezésekre kell, hogy szorítkozzon, amelyek a 2002/91/EK irányelvhez képest jelentős változást jelentenek. A változatlan rendelkezések átültetésére vonatkozó kötelezettség az említett irányelvből következik.
- (35) Ez az irányelv nem érinti a 2002/91/EK irányelv nemzeti jogba történő átültetésére és alkalmazására vonatkozó határidőkkel kapcsolatos tagállami kötelezettségeket.
- (36) A jogalkotás minőségének javításáról szóló intézményközi megállapodás⁽³⁾ 34. pontjával összhangban a tagállamokat ösztönzik arra, hogy a maguk számára és az Unió érdekében készítsék el az ezen irányelv és az átültető intézkedések közötti megfelelést a lehető legjobban bemutató saját táblázataikat, és azokat tegyék közzé,

ELFOGADTA EZT AZ IRÁNYELVET:

I. cikk

Tárgy

- (1) Ezen irányelv előmozdítja az épületek energiahatékonyságának javítását az Unión belül, figyelembe véve a külső klimatikus és a helyi feltételeket, valamint a beltéri klimatikus követelményeket és a költséghatékonyságot is.
- (2) Ez az irányelv a következőket illetően állapít meg követelményeket:
- közös általános módszertani keret az épületek és önálló rendeltetési egységek integrált energiahatékonyságának kiszámításához;
 - az új épületek és önálló rendeltetési egységek energiahatékonyságára vonatkozó minimumkövetelmények alkalmazása;
 - az energiahatékonyságra vonatkozó minimumkövetelmények alkalmazása:
 - a jelentős felújítás előtt álló meglévő épületekre, önálló rendeltetési egységekre és épületelemekre;
 - a külső térelhatárolókat alkotó, és utólagos beszerelésüket vagy cseréjüket követően a külső térelhatárolók energiahatékonyságát jelentősen befolyásoló épületelemekre; és
 - az épületgépészeti rendszerekre, amikor beszerelésükre, cseréjükre vagy korszerűsítésükre sor kerül;

⁽¹⁾ HL L 255., 2005.9.30., 22. o.

⁽²⁾ HL L 184., 1999.7.17., 23. o.

⁽³⁾ HL C 321., 2003.12.31., 1. o.

- d) a közel nulla energiaigényű épületek számának növelésére irányuló nemzeti tervek;
- e) az épületek vagy önálló rendeltetési egységeik energetikai tanúsítása;
- f) az épületekben található fűtési és légkondicionáló rendszerek rendszeres helyszíni vizsgálata; és
- g) az energiahatékonysági tanúsítványok és helyszíni vizsgálati jelentések független ellenőrzési rendszere.

3. Az ebben az irányelvben megállapított követelmények minimumkövetelmények, és nem akadályozzák a tagállamokat szigorúbb intézkedések fenntartásában vagy bevezetésében. Ezeknek az intézkedéseknek összeegyeztethetőnek kell lenniük az Európai Unió működéséről szóló szerződéssel. Az intézkedésekről értesíteni kell a Bizottságot.

2. cikk

Fogalom meghatározások

Ezen irányelv alkalmazásában:

1. „épület”: falakkal ellátott, fedett építmény, amelyben energiát használnak a beltéri klíma szabályozására;
2. „közel nulla energiaigényű épület”: az I. melléklettel összhangban meghatározott, igen magas energiahatékonysággal rendelkező épület. A felhasznált közel nulla vagy nagyon alacsony mennyiségű energiának igen jelentős részben megújuló forrásokból kellene származnia, beleértve a helyszínen vagy a közelben előállított megújuló forrásokból származó energiát is;
3. „épületgépészeti rendszer”: az épület vagy önálló rendeltetési egységének fűtésére, hűtésére, szellőztetésére, melegvíz-ellátására, világítására, vagy az ilyen rendeltetési célok valamely kombinációjára szolgáló berendezések;
4. „az épület energiahatékonysága”: az épület szokásos használatához kapcsolódó energiaszükséglet kielégítéséhez szükséges energia számított vagy mért mennyisége, amely többek között magában foglalja a fűtéshez, a hűtéshez, a szellőztetéshez, a melegvíz-ellátáshoz és a világításhoz szükséges energiát;
5. „primerenergia”: az a megújuló és nem megújuló forrásból származó energia, amely nem esett át semminemű átalakításon vagy feldolgozási eljáráson;
6. „megújuló forrásokból származó energia”: megújuló, nem fosszilis forrásokból származó energia, nevezetesen szél-, nap-, aerotermikus, geotermikus, hidrotermikus és óceánból

nyert energia, vízenergia, biomasszából, hulladéklerakó helyeken és szennyvíztisztító telepeken keletkező gázokból és biogázokból nyert energia;

7. „külső térelhatárolók”: az épület integrált elemei, amelyek az épület belső részeit a külső környezettől elválasztják;
8. „az épület önálló rendeltetési egysége” (továbbiakban: önálló rendeltetési egység): az épületben található olyan rész, szint vagy lakásegység, amelyet önálló használatra terveztek vagy alakítottak át;
9. „épületelem”: épületgépészeti rendszer, illetve a külső térelhatárolók valamely eleme;
10. „jelentős felújítás”: az épület olyan átalakítása, amely
 - a) a külső térelhatárolókat és az épületgépészeti rendszert érintően – a telekárat nem számítva – összköltségében meghaladja az épület értékének 25 %-át; vagy
 - b) a külső térelhatárolók összfelületének legalább 25 %-át érinti.

A tagállamok választhatnak az a) és a b) lehetőség között;

11. „európai szabvány”: az Európai Szabványügyi Bizottság, az Európai Elektrotechnikai Szabványügyi Bizottság vagy az Európai Távközlési Szabványügyi Intézet által elfogadott, és nyilvános használatra rendelkezésre bocsátott szabvány;
12. „energiahatékonysági tanúsítvány”: valamely tagállam vagy egy általa kijelölt jogi személy által elismert igazolás, amely jelzi az épületnek vagy önálló rendeltetési egységének a 3. cikkel összhangban elfogadott módszertan szerint kiszámított energiahatékonyságát;
13. „kapcsolt energiatermelés”: hőenergia és villamos és/vagy mozgási energia egyetlen folyamat során, egyidejűleg történő előállítása;
14. „költségoptimalizált szint”: az energiahatékonyság azon szintje, amely egy épület becsült gazdasági élettartama folyamán a legalacsonyabb költséget eredményezi, amennyiben:
 - a) a legalacsonyabb költséget az energiához kapcsolódó befektetési költségek, a karbantartási és üzemeltetési költségek (ezen belül az energiaköltségek és -megtakarítások, az épület fajtája és adott esetben az előállított energiából származó bevételek), valamint adott esetben az ártalmatlanítási költségek figyelembevételével kell meghatározni; és

b) a becsült, ésszerű gazdaságos élettartamot az egyes tagállamok határozzák meg. Ez az épület becsült fennmaradó gazdaságilag ésszerű gazdaságos élettartamát jelenti, ha az egész épületre vonatkozóan határoztak meg az energiateljesítménnyel kapcsolatos követelményeket, vagy az épületelem becsült gazdaságos élettartamára utal, ha az épületelemekre vonatkozóan határoztak meg az energiateljesítménnyel kapcsolatos követelményeket.

A költségoptimalizált szintnek a teljesítőképesség azon szintjei között kell elhelyezkednie, ahol a becsült gazdasági élettartamra vonatkozó költség-haszon elemzés eredménye pozitív;

15. „légh kondicionáló rendszer”: a beltéri légkezelés egy adott formájához szükséges komponensek kombinációja, amely által szabályozható vagy csökkenthető a hőmérséklet;
16. „kazán”: kazántest-tüzelőegység kombináció, amely az égés során felszabaduló hőt a fűtőközegnek adja át;
17. „effektív névleges teljesítmény”: a gyártó által előírt és garantált maximális leadott hőteljesítmény (kW-ban kifejezve), amely a folyamatos működés során átadható, ugyanakkor megfelel a gyártó által megjelölt hasznos teljesítménynek;
18. „hőszivattyú”: olyan gép, készülék vagy berendezés, amely a természetes közegekből – például a levegőből, a vízből vagy a talajból – hőt vezet át az épületekbe vagy az ipari alkalmazásokba azáltal, hogy megfordítja a hő természetes áramlásának irányát, és így az az alacsonyabb hőmérsékletűtől a magasabb hőmérséklet felé áramlik. A reverzibilis hőszivattyúk képesek ennek ellenkezőjére is, azaz a hőt az épületből kivonni és a környezetnek átadni;
19. „táv fűtés” vagy „táv hűtés”: egy központi termelési egységből hálózaton keresztül, gőz, meleg víz vagy hűtött folyadékok formájában, több épület vagy telek számára történő hőenergia-szolgáltatás, légterek vagy ipari folyamatok fűtése vagy hűtése céljából.

3. cikk

Módszertan elfogadása az épületek energiahatékonyságának kiszámításához

A tagállamok az épületek energiahatékonyságának kiszámításához az I. mellékletben meghatározott közös általános keretnek megfelelő módszertant alkalmaznak.

Ezt a módszertant nemzeti vagy regionális szinten fogadják el.

4. cikk

Az energiahatékonyságra vonatkozó minimumkövetelmények meghatározása

(1) A tagállamok megteszik a szükséges intézkedéseket annak biztosítására, hogy a költségoptimalizált szintek elérése érdekében minimumkövetelményeket határozzanak meg az épületek vagy önálló rendeltetési egységek energiahatékonyságára vonatkozóan. Az energiahatékonyságot a 3. cikkben említett módszertannak megfelelően kell kiszámítani. A költségoptimalizált szinteket az 5. cikkben említett összehasonlító módszertani keretnek megfelelően kell kiszámítani, mielőtt a keret rendelkezésre áll.

A tagállamok megteszik a szükséges intézkedéseket annak biztosítására, hogy a költségoptimalizált szintek elérése érdekében minimumkövetelményeket határozzanak meg a külső térelhatárolókat alkotó olyan épületelemekre vonatkozóan, amelyek a cseréjüket vagy átalakításukat követően jelentősen befolyásolják a külső térelhatárolók energiahatékonyságát.

A követelmények meghatározásakor a tagállamok különbséget tehetnek új és meglévő épületek, valamint az épületek különböző fajtái között.

E követelményeknek figyelembe kell venniük az általános beltéri klimatikus körülményeket, hogy elkerülhetők legyenek az esetleges negatív hatások, mint például az elégtelen szellőzés, továbbá a helyi körülményeket, valamint az épület tervezett rendeltetését és korát is.

A tagállamok nem kötelezhetők az energiahatékonyságra vonatkozó olyan minimumkövetelmények meghatározására, amelyek a becsült gazdasági élettartam alatt nem költséghatékonyak.

Az energiahatékonyságra vonatkozó minimumkövetelményeket rendszeres időközönként, legalább ötévente felül kell vizsgálni, és szükség szerint aktualizálni, hogy tükrözzék az építőiparban bekövetkezett műszaki haladást.

(2) A tagállamok dönthetnek úgy, hogy nem határozzák meg és nem alkalmazzák az (1) bekezdésben említett követelményeket a következő épületfajtáknál:

- a) különleges építészeti vagy történeti értékük miatt, egy kijelölt környezet részeként hivatalosan védett épületek, amelyeknél az energiahatékonyságra vonatkozó bizonyos minimumkövetelmények teljesítése elfogadhatatlan mértékben megváltoztatná jellegzetességüket vagy megjelenésüket;
- b) istentiszteletra vagy vallásos tevékenységekre használt épületek;

- c) legfeljebb kétévi használatra szánt ideiglenes épületek, ipari területek, műhelyek és alacsony energiaszükségletű, nem lakáscélú mezőgazdasági épületek, valamint olyan nem lakáscélú mezőgazdasági épületek, amelyeket az energiahatékonyságról nemzeti ágazati megállapodást kötött ágazat használ;
- d) olyan lakóépületek, amelyeket évente négy hónapnál rövidebb ideig használnak, vagy négy hónapnál rövidebb használatra szánnak, vagy évente korlátozott idejű használatra szánnak, és a várható energiafogyasztás kevesebb, mint 25 %-a azon energiafogyasztásnak, amelyet egész éves használat esetén érnének el;
- e) szabadon álló épületek, amelyek teljes hasznos alapterülete kevesebb, mint 50 m².

5. cikk

Az energiahatékonyságra vonatkozó minimumkövetelmények költségoptimalizált szintjeinek kiszámítása

(1) A Bizottság a 23., 24. és 25. cikk szerinti felhatalmazáson alapuló jogi aktusokkal 2011. június 30-ig az épületek és épületelemek tekintetében összehasonlító módszertani keretet határoz meg az energiahatékonyságra vonatkozó minimumkövetelmények költségoptimalizált szintjeinek kiszámításához.

Az összehasonlító módszertani keretet a III. melléklettel összhangban hozzák létre, és az különbséget tesz új és meglévő épületek, valamint az épületek különböző fajtái között.

(2) A tagállamok az (1) bekezdés szerint meghatározott összehasonlító módszertani keret és a vonatkozó paraméterek – mint például az éghajlati adottságok és az energia-infrastruktúra gyakorlati hozzáférhetősége – alapján kiszámítják az energiahatékonyságra vonatkozó minimumkövetelmények költségoptimalizált szintjeit, és a számítás eredményeit összevetik az energiahatékonyságra vonatkozó, hatályos minimumkövetelményekkel.

A tagállamok jelentik a Bizottságnak a számításokhoz felhasznált valamennyi inputadatot és előfeltevést, valamint e számítások eredményeit. A jelentést belefoglalhatják a 2006/32/EK irányelv 14. cikkének (2) bekezdésében említett energiahatékonysági cselekvési tervekbe. A tagállamok rendszeres időközönként, legalább ötévente nyújtják be az említett jelentéseket a Bizottságnak. Az első jelentést 2012. június 30-ig kell benyújtani.

(3) Ha a (2) bekezdésnek megfelelően elvégzett összehasonlítás azt mutatja, hogy az energiahatékonyságra vonatkozó, hatályos minimumkövetelmények jelentős mértékben kevesebb energiahatékonyak az energiahatékonyságra vonatkozó minimumkövetelmények költségoptimalizált szintjeinél, az érintett tagállam ezt a különbséget a Bizottság felé a (2) bekezdésben említett jelentés részeként írásban megindokolja, és ehhez – amennyiben az eltérés nem indokolható – egy tervet csatol, amely megfelelő lépéseket vázol fel az eltérésnek az energiahatékonyságra vonatkozó követelmények következő, a 4. cikk (1)

bekezdése szerinti felülvizsgálatáig történő jelentős csökkentésére.

(4) A Bizottság jelentést tesz közzé a tagállamok által az energiahatékonyságra vonatkozó minimumkövetelmények költségoptimalizált szintjének elérése terén tett haladásról.

6. cikk

Új épületek

(1) A tagállamok megteszik a szükséges intézkedéseket annak biztosítására, hogy az új épületek teljesítsék az energiahatékonyságra vonatkozóan, a 4. cikkkel összhangban meghatározott minimumkövetelményeket.

Az új épületeknél a tagállamok biztosítják, hogy még a kivitelezés kezdete előtt az olyan nagy hatékonyságú alternatív rendszerek, mint az alábbiakban felsoroltak, műszaki, környezetvédelmi és gazdasági szempontú megvalósíthatósága – amennyiben ez rendelkezésre áll – megfontolásra és figyelembevételre kerüljön:

- megújuló forrásból származó energián alapuló, decentralizált energiaellátási rendszerek;
- kapcsolt energiatermelés;
- táv- vagy tömbfűtés és -hűtés, különösen, ha az részben vagy egészben megújuló forrásból származó energián alapul;
- hőszivattyúk.

(2) A tagállamok biztosítják, hogy az (1) bekezdésben említett alternatív rendszerek elemzése dokumentálva legyen, és ellenőrzés céljából rendelkezésre álljon.

(3) Az alternatív rendszerek említett elemzését el lehet végezni egyedi épületekre vagy hasonló épületek csoportjaira vagy az azonos területen levő azonos adottságú épülettípusokra vonatkozóan. Ami a közös fűtési és hűtési rendszereket illeti, az elemzés elvégezhető a rendszerre rákötött valamennyi, ugyanazon területen található épületre vonatkozóan is.

7. cikk

Meglévő épületek

A tagállamok megteszik a szükséges intézkedéseket annak biztosítására, hogy az épületek jelentős felújítása során javuljon az épület vagy a felújított épületrész energiahatékonysága annak érdekében, hogy teljesüljenek az energiahatékonyságra vonatkozóan, a 4. cikkkel összhangban meghatározott minimumkövetelmények, amennyiben ez műszaki, funkcionális és gazdasági szempontból megvalósítható.

A követelményeket a felújított épület vagy önálló rendeltetési egység egészére kell alkalmazni. Kiegészítésként vagy alternatívaként a követelmények a felújított épületelemekre is alkalmazhatók.

A tagállamok, ezenkívül, megteszik a szükséges intézkedéseket annak biztosítására, hogy a külső térelhatárolókat alkotó olyan épületelemek, amelyek jelentősen befolyásolják a külső térelhatárolók energiahatékonyságát, átalakításukat vagy cseréjüket követően teljesítsék az energiahatékonyságra vonatkozó minimumkövetelményeket, amennyiben ez műszaki, funkcionális és gazdasági szempontból megvalósítható.

A tagállamok ezeket az energiahatékonyságra vonatkozó minimumkövetelményeket a 4. cikkkel összhangban határozzák meg.

A tagállamok ösztönzik a jelentős felújítás előtt álló épületekkel kapcsolatban a 6. cikk (1) bekezdésében említett, nagy hatékonyságú alternatív rendszerek megfontolását és figyelembevételét, amennyiben ez műszakilag, funkcionálisan és gazdaságilag megvalósítható.

8. cikk

Épületgépészeti rendszerek

(1) Az épületgépészeti rendszerek energiafelhasználásának optimalizálása érdekében a tagállamok rendszerkövetelményeket határoznak meg a meglévő épületekbe beépített épületgépészeti rendszerek általános energiahatékonysága, megfelelő beszerelése, valamint megfelelő méretezése, beállítása és ellenőrzése tekintetében. A tagállamok ezeket a rendszerkövetelményeket az új épületekre is alkalmazhatják.

Rendszerkövetelményeket kell meghatározni az új épületgépészeti berendezésekre, azok cseréjére és korszerűsítésére vonatkozóan, és alkalmazni kell azokat, amennyiben ez műszaki, funkcionális és gazdasági szempontból megvalósítható.

E rendszerkövetelményeknek legalább az alábbiakra kell kiterjedniük:

- a) fűtési rendszerek;
- b) használati melegvíz-rendszerek;
- c) légkondicionáló rendszerek;
- d) nagyméretű szellőzőrendszerek;

vagy az ilyen rendszerek bármilyen kombinációja.

(2) A tagállamok ösztönzik az intelligens mérőrendszereknek az újonnan létrehozott vagy jelentős felújítás alatt álló valamennyi épületbe történő beszerelését, biztosítva ugyanakkor, hogy az ilyen ösztönzésre a villamos energia belső piacára vonatkozó közös szabályokról szóló, 2009. július 13-i 2009/72/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv⁽¹⁾ I. mellékletének 2. pontjával összhangban kerüljön sor. A tagállamok

továbbá ösztönözhetik – adott esetben – az energiatakarékoságot szolgáló, olyan aktív ellenőrzési rendszerek telepítését, mint az automatizált, ellenőrzési és felügyeleti rendszerek.

9. cikk

Közel nulla energiaigényű épületek

(1) A tagállamok biztosítják, hogy:

- a) 2020. december 31-ig valamennyi új épület közel nulla energiaigényű épület legyen; és
- b) 2018. december 31. után a hatóságok által használt vagy tulajdonukban levő új épületek közel nulla energiaigényű épületek legyenek.

A tagállamok nemzeti terveket készítenek a közel nulla energiaigényű épületek számának növelésére. Ezek a nemzeti tervek tartalmazhatnak az épületfajta szerint differenciált célokat is.

(2) A tagállamok továbbá – a közzsetektor útmutató példáját követve – szakpolitikákat dolgoznak ki, és intézkedéseket hoznak – mint például célok meghatározása – az épületek átalakításának ösztönzése érdekében, amelyeket közel nulla energiaigényű épületekké újítanak fel, és erről tájékoztatják a Bizottságot az (1) bekezdésben említett nemzeti terveikben.

(3) A nemzeti tervek többek között a következő elemeket tartalmazzák:

- a) a közel nulla energiaigényű épületek fogalm meghatározása tagállami alkalmazásának gyakorlati részletei, amelyek tükrözik a nemzeti, regionális és helyi feltételeket, és számszerű mutatót tartalmaznak a kWh/m²/év egységben kifejezett primerenergia-fogyasztásra vonatkozóan. A primerenergia-fogyasztás meghatározásához felhasznált, a primerenergiával kapcsolatos tényezők alapulhatnak a nemzeti, regionális és helyei átlagértékeken, és figyelembe vehetik a vonatkozó európai szabványokat is;

- b) időközi célok az új épületek energiahatékonyságának 2015-ig történő javítására vonatkozóan, az (1) bekezdés végrehajtásának előkészítésére tekintettel;

- c) információ a közel nulla energiaigényű épületek kivitelezését ösztönző, az (1) és (2) bekezdéssel összefüggésben elfogadott szakpolitikákról és pénzügyi vagy egyéb intézkedésekről, beleértve a 2009/28/EK irányelv 13. cikkének (4) bekezdése és ezen irányelv 6. és 7. cikke kontextusában a megújuló forrásból származó energia új és jelentős felújítás alatt álló, meglévő épületekben való felhasználására vonatkozó nemzeti követelmények és intézkedések részleteit is.

(¹) HL L 211., 2009.8.14., 55. o.

(4) A Bizottság értékeli az (1) bekezdésben említett nemzeti terveket, mindenekelőtt a tagállamok által ezen irányelv célkitűzéseivel kapcsolatban tervezett intézkedések megfelelőségét. A Bizottság – kellően figyelembe véve a szubszidiaritás elvét – további konkrét információt kérhet az (1), (2) és (3) bekezdésben meghatározott követelményeket illetően. Ebben az esetben az érintett tagállam a Bizottság kérelmét követő kilenc hónapon belül benyújtja a kért információt, vagy módosításokat javasol. Értékelését követően a Bizottság ajánlást bocsáthat ki.

(5) A Bizottság 2012. december 31-ig és azt követően, háromévente jelentést tesz közzé a közel nulla energiaigényű épületek számának növelése terén elért tagállami haladásról. E jelentés alapján a Bizottság cselekvési tervet dolgoz ki, és szükség szerint intézkedéseket javasol az említett épületek számának növelésére és a legjobb gyakorlatok ösztönzésére a meglévő épületek közel nulla energiaigényű épületekké való, költséghatékony átalakítását illetően.

(6) A tagállamok dönthetnek úgy, hogy nem alkalmazzák az (1) bekezdés a) és b) pontjában meghatározott követelményeket konkrét és indokolt esetekben, amennyiben a szóban forgó épület gazdaságos élettartamára vonatkozó költség-haszon elemzés eredménye negatív. A tagállamok tájékoztatják a Bizottságot a vonatkozó jogszabályok alapelveiről.

10. cikk

Pénzügyi ösztönzők és piaci akadályok

(1) Annak fényében, hogy fontos megfelelő finanszírozást és egyéb eszközöket biztosítani az épületek energiahatékonysága és a közel nulla energiaigényű épületekre való áttérés előmozdításához, a tagállamok megfelelő lépéseket tesznek a legrelevánsabb ilyen eszközök megfontolására a nemzeti körülmények fényében.

(2) A tagállamok 2011. június 30-ig összeállítják az ezen irányelv által előírtakon kívüli, már meglévő – és adott esetben javasolt – azon intézkedések és eszközök listáját, a pénzügyi jellegűeket is beleértve, amelyek előmozdítják ezen irányelv célkitűzéseit.

A tagállamok ezt a listát háromévente frissítik. A tagállamok ezeket a listákat közlik a Bizottsággal, amit megtehetnek a listáknak a 2006/32/EK irányelv 14. cikkének (2) bekezdésében említett energiahatékonysági cselekvési tervekbe való belefoglalásával is.

(3) A Bizottság megvizsgálja a (2) bekezdésben említett, listába foglalt meglévő és javasolt intézkedések, valamint a releváns uniós eszközök hatékonyságát ezen irányelv végrehajtásának támogatása szempontjából. Ezen vizsgálat alapján, és a szubszidiaritás elvét is kellően figyelembe véve, a Bizottság tanácsot adhat vagy ajánlásokat tehet az egyedi tagállami rendszereket és az uniós és nemzetközi pénzügyi intézményekkel való együttműködést illetően. A Bizottság a vizsgálatát és az esetleges tanácsokat vagy ajánlásokat belefoglalhatja a 2006/32/EK

irányelv 14. cikkének (5) bekezdésében említett, a tagállami energiahatékonysági tervekről szóló jelentésébe.

(4) A Bizottság – adott esetben – kérésre segítséget nyújt a tagállamoknak az épületek – különösen a már meglévő épületek – energiahatékonyságának növelésére irányuló nemzeti vagy regionális pénzügyi támogatási programok létrehozásához azáltal, hogy támogatja a felelős nemzeti vagy regionális hatóságok vagy szervek között a legjobb gyakorlatok cseréjét.

(5) Az ezen irányelv végrehajtását támogató finanszírozás javítása érdekében, a szubszidiaritás elvének kellő figyelembevételével a Bizottság – lehetőleg 2011-ig – elemzést nyújt be különösen az alábbiakról:

- a) azon, strukturális alapokból származó pénzeszközök és keretprogramok hatékonysága, szintjének megfelelő volta és ténylegesen felhasznált összege, amelyeket az épületek, különösen a lakóépületek energiahatékonyságának növelésére használtak fel;
- b) az EBB-től és egyéb közjogi pénzügyi intézményektől származó pénzeszközök felhasználásának hatékonysága;
- c) az uniós és tagállami finanszírozás, valamint az energiahatékonyságba történő beruházást ösztönözni képes egyéb támogatási formák összehangolása, és az ilyen pénzeszközök alkalmassága az uniós célkitűzések teljesítésére.

Az említett elemzés alapján és a többéves pénzügyi kerettel összhangban a Bizottság ezt követően – amennyiben indokoltnak tartja – javaslatokat nyújthat be az Európai Parlamentnek és a Tanácsnak uniós eszközök tekintetében.

(6) Amikor ösztönzőket nyújtanak épületek felépítéséhez vagy jelentős felújításához, a tagállamok figyelembe veszik az energiahatékonyság költségoptimalizált szintjeit.

(7) Ezen irányelv rendelkezései nem akadályozzák meg a tagállamokat abban, hogy olyan új épületekhez, felújításokhoz vagy épületelemekhez is ösztönzőket nyújtsanak, amelyek meghaladják a költségoptimalizált szinteket.

11. cikk

Energiahatékonysági tanúsítványok

(1) A tagállamok meghoznak minden szükséges intézkedést az épületek energiahatékonyságát igazoló tanúsítási rendszer létrehozására. Az energiahatékonysági tanúsítványnak tartalmaznia kell az épület energiahatékonyságára vonatkozó adatokat és olyan referenciaértékeket is, mint például az energiahatékonyságra vonatkozó minimumkövetelmények, annak érdekében, hogy az épület vagy önálló rendeltetési egység tulajdonosai vagy bérlői annak energiahatékonyságát összehasonlíthassák és értékelhessék.

Az energiahatékonysági tanúsítvány további információt is tartalmazhat, például a nem lakáscélú épületek esetében az éves energiafogyasztásról és a megújuló forrásokból származó energiának a teljes energiafogyasztásban képviselt arányáról.

(2) Az energiahatékonysági tanúsítvány ajánlásokat tartalmaz az épület vagy önálló rendeltetési egység energiahatékonyságának költségoptimalizált vagy költséghatékony növelésére, kivéve, ha ilyen fejlesztésre nincs ésszerű lehetőség a hatályos, energiahatékonyságra vonatkozó követelményekhez képest.

Az energiahatékonysági tanúsítvány ajánlásai az alábbiakra terjednek ki:

- a) a külső térelhatárolók vagy az épületgépészeti rendszer(ek) jelentős mértékű felújításával összefüggő intézkedések; és
- b) intézkedések a külső térelhatárolók vagy az épületgépészeti rendszer(ek) jelentős mértékű felújításában nem érintett, önálló épületelemekkel kapcsolatban.

(3) Az energiahatékonysági tanúsítványban foglalt ajánlásoknak az adott épület szempontjából műszakilag megvalósíthatóknak kell lenniük, és becslést is nyújthatnak a megtérülési időszakok intervallumára vagy az épület gazdasági élettartama alatti költség-haszon arányra vonatkozóan.

(4) Az energiahatékonysági tanúsítványban szerepel, hogy a tulajdonos vagy a bérlő hol kaphat részletesebb tájékoztatást, többek között az energiahatékonysági tanúsítványban foglalt ajánlások költséghatékonyságával kapcsolatban. A költséghatékonyság értékelésének egységes feltételrendszeren kell alapulnia, így például a megtakarított energiamennyiség és az érvényes energiaárak értékelésén, valamint előzetes költség-előrejelzésen. Ezenkívül, a tanúsítvány tájékoztatást nyújt az ajánlások végrehajtásához teendő lépésekről is. Egyéb kapcsolódó témákról – így például energiaauditokról, pénzügyi és egyéb jellegű ösztönzőkről és finanszírozási lehetőségekről – is nyújtható tájékoztatás a tulajdonosnak vagy a bérlőnek.

(5) A nemzeti szabályokra is figyelemmel, a tagállamok arra ösztönzik a hatóságokat, hogy vegyék figyelembe azt a vezető szerepet, amelyet az épületek energiahatékonyságának terén játsznianuk kellene, többek között a tulajdonukban lévő épületekre vonatkozóan kiállított energiahatékonysági tanúsítványban foglalt ajánlásoknak a tanúsítvány érvényességi ideje alatt történő végrehajtásával.

(6) Az önálló rendeltetési egységekre vonatkozó tanúsítvány a következőkön alapulhat:

- a) az egész épületre vonatkozó közös tanúsítvány; vagy

b) egy másik, ugyanabban az épületben található, ugyanolyan energiareleváns jellemzőkkel rendelkező, reprezentatív önálló rendeltetési egység értékelése.

(7) Különálló családi házak tanúsítványa más, hasonló tervezésű és méretű, hasonló tényleges energiahatékonyság-minőségű épület értékelésén is alapulhat, amennyiben az ilyen megfelelést az energiahatékonysági tanúsítványt kiállító szakértő garantálni tudja.

(8) Az energiahatékonysági tanúsítvány érvényessége nem haladhatja meg a tíz évet.

(9) A Bizottság az érintett ágazatokkal konzultálva, 2011-ig önkéntes közös európai uniós tanúsítási rendszert fogad el a nem lakáscélú épületek energiahatékonyságára vonatkozóan. Az intézkedést a 26. cikk (2) bekezdésében említett tanácsadó bizottsági eljárással összhangban kell elfogadni. A tagállamokat ösztönzik ezen rendszernek az elismerésére, illetve használatára, vagy egy részének a használatára, a nemzeti körülményekhez igazítva.

12. cikk

Energiahatékonysági tanúsítványok kiállítása

(1) A tagállamok biztosítják, hogy energiahatékonysági tanúsítványt állítsanak ki az alábbiak számára:

- a) felépült, értékesített vagy új bérlőnek bérbe adott épületek vagy önálló rendeltetési egységek; és
- b) olyan épületek, amelyeknek legalább 500 m² hasznos alapterületét valamely hatóság foglalja el, és amelyeket a közönség rendszeresen látogat. 2015. július 9-én ezt az 500 m²-es küszöbértéket 250 m²-re kell csökkenteni.

Nem alkalmazandó az energiahatékonysági tanúsítvány kiállítására vonatkozó követelmény, amennyiben az épületre vagy az önálló rendeltetési egységre vonatkozó tanúsítvány – amelyet a 2002/91/EK irányelvvel vagy ezen irányelvvel összhangban állítottak ki – rendelkezésre áll és érvényes.

(2) A tagállamok előírják, hogy az épületek vagy önálló rendeltetési egységek felépítésekor, értékesítésekor vagy bérbeadásakor az energiahatékonysági tanúsítványt vagy annak másolatát be kell mutatni a leendő új bérlőnek vagy vevőnek, és át kell adni a vevőnek vagy az új bérlőnek.

(3) Amennyiben egy épület a felépítést megelőzően kerül értékesítésre vagy bérbeadásra, a tagállamok az (1) és (2) bekezdéstől eltérve, megkövetelhetik az eladótól, hogy mutassa be a jövőbeli energiahatékonyságának értékelését; ebben az esetben az energiahatékonysági tanúsítványt legkésőbb akkor kell kiállítani, mielőtt felépült az épület.

(4) A tagállamok előírják, hogy

- az energiahatékonysági tanúsítvánnyal rendelkező épületek,
- az energiahatékonysági tanúsítvánnyal rendelkező épületekben lévő önálló rendeltetési egységek, és
- az energiahatékonysági tanúsítvánnyal rendelkező önálló rendeltetési egységek

értékesítésre vagy bérbeadásra kínálásakor a kereskedelmi médiában megjelenő hirdetésekben szerepeljen az épület vagy az önálló rendeltetési egység energiahatékonysági tanúsítványában feltüntetett energiahatékonyság-mutató, ahol ez alkalmazható.

(5) E cikk rendelkezéseit a közös tulajdonra vonatkozó nemzeti jogszabályokkal összhangban kell végrehajtani.

(6) A tagállamok a 4. cikk (2) bekezdésében említett épületfajtákat kizárhatják ezen cikk (1), (2), (4) és (5) bekezdésének alkalmazásából.

(7) Az energiahatékonysági tanúsítványoknak a bírósági eljárások tekintetében fennálló lehetséges joghatásait a nemzeti szabályokkal összhangban kell meghatározni.

13. cikk

Az energiahatékonysági tanúsítvány kihelyezése

(1) A tagállamok intézkedéseket tesznek annak biztosítására, hogy amennyiben egy, a 12. cikk (1) bekezdésével összhangban kiállított, energiahatékonysági tanúsítvánnyal rendelkező épületnek legalább 500 m² hasznos alapterületét hatóságok foglalják el, és azt a közönség rendszeresen látogatja, az energiahatékonysági tanúsítványt helyezték ki a nyilvánosság számára jól látható helyre.

2015. július 9-én ezt az 500 m²-es küszöbértéket 250 m²-re kell csökkenteni.

(2) A tagállamok előírják, hogy amennyiben egy, a 12. cikk (1) bekezdésének megfelelően kiállított energiahatékonysági tanúsítvánnyal rendelkező épület 500 m²-nél nagyobb hasznos alapterületét a közönség rendszeresen látogatja, az energiahatékonysági tanúsítványt helyezték ki a nyilvánosság számára jól látható helyre.

(3) E cikk rendelkezései nem terjednek ki az energiahatékonysági tanúsítványban foglalt ajánlások kifüggesztésének kötelezettségére.

14. cikk

A fűtési rendszerek helyszíni vizsgálata

(1) A tagállamok megállapítják a szükséges intézkedéseket a helyiségfűtés tekintetében több mint 20 kW effektív névleges teljesítményű kazánokkal rendelkező, épületek fűtésére használt rendszerek hozzáférhető részeinek, például a hőfejlesztő berendezés, az ellenőrzési rendszer és a keringető szivattyúk rendszeres helyszíni vizsgálatára. Az említett vizsgálat magában foglalja a kazán hatékonyságának és az épület fűtési követelményeihez viszonyított méretezésének értékelését. A kazán méretezésének értékelését nem kell megismételni, amennyiben a fűtési rendszerben vagy az épület fűtési követelményeiben időközben nem történt változás.

A tagállamok – elektronikus felügyeleti és ellenőrzési rendszerek megléte esetén – csökkenthetik az ilyen helyszíni vizsgálatok gyakoriságát, vagy adott esetben enyhíthetik azokat.

(2) A tagállamok a fűtési rendszer típusától és effektív névleges teljesítményétől függően, különböző vizsgálati gyakoriságokat határozhatnak meg, figyelembe véve ugyanakkor a fűtési rendszer helyszíni vizsgálatának költségeit és a vizsgálat nyomán esetlegesen keletkező becsült energiaköltség-megtakarítást is.

(3) A 100 kW effektív névleges teljesítmény feletti kazánokkal rendelkező fűtési rendszereket legalább két évente megvizsgálják.

Gázkazánok esetében ez az időszak négy évre kiterjeszhető.

(4) Az (1), (2) és (3) bekezdés alternatívájaként a tagállamok intézkedéseket hozhatnak annak biztosítására, hogy a felhasználók tanácsot kapjanak a kazán kicserélésére, a fűtési rendszer egyéb módosításaira vagy a kazán hatékonyságának és megfelelő méretének értékelését szolgáló alternatív megoldásokra vonatkozóan. E megközelítés összehatásának egyenértékűnek kell lennie az (1), (2) és (3) bekezdésben meghatározott rendelkezésekből fakadó hatással.

Amennyiben a tagállamok az első albekezdésében említett intézkedések alkalmazása mellett döntenek, legkésőbb 2011. június 30-ig jelentést nyújtanak be a Bizottságnak az említett intézkedéseknek az e cikk (1), (2) és (3) bekezdésében említett intézkedésekkel való egyenértékűségéről. A tagállamok e jelentéseket három évente nyújtják be a Bizottságnak. A jelentéseket bele lehet foglalni a 2006/32/EK irányelv 14. cikkének (2) bekezdésében említett energiahatékonysági cselekvési tervekbe is.

(5) Miután megkapta egy tagállamtól a (4) bekezdésben ismertetett opció alkalmazásáról szóló nemzeti jelentést, a Bizottság további konkrét információt kérhet az említett bekezdésben meghatározott intézkedések követelményeire és egyenértékűségére vonatkozóan. Ebben az esetben az érintett tagállam benyújtja a kért információt, vagy módosításokat javasol kilenc hónapon belül.

15. cikk

A légkondicionáló rendszerek helyszíni vizsgálata

(1) A tagállamok megállapítják a szükséges intézkedéseket a 12 kW-nál nagyobb effektív névleges teljesítményű légkondicionáló rendszerek hozzáférhető részei rendszeres helyszíni vizsgálatának létrehozásához. A helyszíni vizsgálat magában foglalja a légkondicionáló rendszer hatékonyságának, valamint az épület hűtési követelményeihez viszonyított méretezésének értékelését. A méretezés értékelését nem kell megismételni mindaddig, amíg a légkondicionáló rendszerben vagy az épület hűtési követelményeit illetően nem történik időközben változás.

A tagállamok – elektronikus felügyeleti és ellenőrzési rendszerek megléte esetén – csökkenthetik az ilyen helyszíni vizsgálatok gyakoriságát, vagy adott esetben enyhíthetik azokat.

(2) A tagállamok a fűtési rendszer típusától és effektív névleges teljesítményétől függően, különböző vizsgálati gyakoriságokat határozhatnak meg, figyelembe véve ugyanakkor a fűtési rendszer helyszíni vizsgálatának költségeit és a vizsgálat nyomán esetlegesen keletkező becsült energiaköltség-megtakarítást is.

(3) Az e cikk (1) és (2) bekezdésében említett intézkedések megállapításakor a tagállamok, amennyire gazdaságilag és műszakilag megvalósítható, biztosítják, hogy a helyszíni vizsgálatok elvégzésére a fűtési rendszerek és az ezen irányelv 14. cikkében említett egyéb műszaki rendszerek helyszíni vizsgálatával, valamint az egyes fluortartalmú üvegházhatású gázokról szóló, 2006. május 17-i 842/2006/EK európai parlamenti és tanácsi rendeletben⁽¹⁾ említett szivárgások helyszíni vizsgálatával összhangban kerüljön sor.

(4) Az (1), (2) és (3) bekezdés alternatívájaként a tagállamok intézkedéseket hozhatnak annak biztosítására, hogy a felhasználók tanácsot kapjanak a légkondicionáló rendszer kicserélésére vagy a légkondicionáló rendszer egyéb megváltoztatására vonatkozóan, ide tartozhatnak a légkondicionáló rendszer hatékonyságának és megfelelő méretének értékelését szolgáló vizsgálatok is. E megközelítés összehatásának egyenértékűnek kell lennie az (1), (2) és (3) bekezdésben meghatározott rendelkezésekből fakadó hatással.

Amennyiben a tagállamok az első albekezdésben említett intézkedéseket alkalmazzák, legkésőbb 2011. június 30-ig jelentést nyújtanak be a Bizottságnak az említett intézkedéseknek az e cikk (1), (2) és (3) bekezdésében említett intézkedésekkel való egyenértékűségéről. A tagállamok e jelentéseket háromévente nyújtják be a Bizottságnak. A jelentéseket bele lehet foglalni a 2006/32/EK irányelv 14. cikkének (2) bekezdésében említett energiahatékonysági cselekvési tervekbe is.

(5) Miután megkapta egy tagállamtól a (4) bekezdésben ismertetett opció alkalmazásáról szóló nemzeti jelentést, a Bizottság további konkrét információt kérhet az említett beke-

désben meghatározott intézkedések követelményeire és egyenértékűségére vonatkozóan. Ebben az esetben az érintett tagállam benyújtja a kért információt, vagy módosításokat javasol kilenc hónapon belül.

16. cikk

Jelentések a fűtési és légkondicionáló rendszerek helyszíni vizsgálatáról

(1) A fűtési vagy légkondicionáló rendszerek minden egyes helyszíni vizsgálatát követően vizsgálati jelentést kell kiállítani. A vizsgálati jelentésnek tartalmaznia kell a 14. vagy 15. cikkel összhangban elvégzett helyszíni vizsgálat eredményét, és ajánlásokat kell meghatároznia az ellenőrzött rendszer energiahatékonyságának költséghatékony javítására vonatkozóan.

Az ajánlások alapulhatnak a megvizsgált rendszer energiahatékonyságának a legjobb, rendelkezésre álló, megvalósítható rendszerrel és egy olyan, hasonló típusú rendszerrel való összehasonlításán, amelynek minden releváns alkotóeleme eléri az irányadó jogszabály által előírt energiahatékonysági szintet.

(2) A helyszíni vizsgálati jelentést átadják az épület tulajdosnának vagy bérlőjének.

17. cikk

Független szakértők

A tagállamok biztosítják, hogy az épületek energiahatékonysága tanúsításának, valamint a fűtési rendszerek és a légkondicionáló rendszerek helyszíni vizsgálatának elvégzésére független módon, képesített, és/vagy elismert szakértők által kerüljön sor, akik akár önálló vállalkozóként működnek, akár közjogi szervek vagy magánvállalkozások alkalmazottai.

A szakértőket szakértelmük figyelembevételével kell akkreditálni.

A tagállamok a nyilvánosság számára hozzáférhetővé teszik a képzésre és akkreditálásra vonatkozó információt. A tagállamok biztosítják, hogy a nyilvánosság számára hozzáférhető legyen vagy a képesített és/vagy elismert szakértők rendszeresen frissített jegyzéke, vagy azon akkreditált vállalatok rendszeresen frissített jegyzéke, amelyek ilyen szakértők szolgáltatásait kínálják.

18. cikk

Független ellenőrzési rendszer

(1) A tagállamok biztosítják, hogy a II. mellékletnek megfelelően független ellenőrzési rendszereket hozzanak létre az energiahatékonysági tanúsítványokra, valamint a fűtési és légkondicionáló rendszerek helyszíni vizsgálatáról készült jelentésekre vonatkozóan. A tagállamok külön rendszereket is létrehozhatnak az energiahatékonysági tanúsítványok ellenőrzésére, valamint a fűtési és légkondicionáló rendszerek helyszíni vizsgálatáról szóló jelentések ellenőrzésére.

⁽¹⁾ HL L 161., 2006.6.14., 1. o.

(2) A tagállamok a független ellenőrzési rendszerek működtetésére vonatkozó hatásköröket átruházhatják.

Amennyiben a tagállamok úgy döntenek, hogy így tesznek, biztosítják, hogy a független ellenőrzési rendszereket a II. mellékletnek megfelelően működtessék.

(3) A tagállamok előírják, hogy az (1) bekezdésben említett energiahatékonysági tanúsítványokat és helyszíni vizsgálati jelentéseket – kérésre – bocsássák az illetékes hatóságok vagy szervek rendelkezésére.

19. cikk

Felülvizsgálat

A Bizottság – a 26. cikk által létrehozott bizottság segítségével – legkésőbb 2017. január 1-jéig értékeli ezt az irányelvet az alkalmazása során szerzett tapasztalatok és az elért haladás fényében, és szükség szerint javaslatokat tesz.

20. cikk

Tájékoztatás

(1) A tagállamok megteszik a szükséges intézkedéseket, hogy tájékoztassák az épületek vagy az önálló rendeltetési egységek tulajdonosait vagy bérlőit azokról a különböző módszerekről és gyakorlati megoldásokról, amelyek az energiahatékonyság fokozását szolgálják.

(2) A tagállamok különösen az energiahatékonysági tanúsítványokról és a helyszíni vizsgálati jelentésekről, ezek rendelkezéséről és céljáról, az energiahatékonyság javításának költségkímélő módjairól, és adott esetben az épület energiahatékonyságának javítására rendelkezésre álló pénzügyi eszközökről tájékoztatják az épületek tulajdonosait vagy bérlőit.

A tagállamok kérésére a Bizottság segítséget nyújt a tagállamoknak az (1) bekezdés és e bekezdés első albekezdésének alkalmazásában indított információs kampányok megrendezéséhez, amelyekkel uniós programok keretében is foglalkozhatnak.

(3) A tagállamok biztosítják, hogy az ezen irányelv végrehajtásáért felelős személyeknek megfelelő iránymutatás és képzés álljon rendelkezésére. Az ilyen iránymutatásnak és képzésnek foglalkoznia kell az energiahatékonyság javításának fontosságával, és lehetővé kell tennie annak vizsgálatát, miként kombinálható optimálisan az energiahatékonyság javítása, a megújuló forrásokból származó energia használata, valamint a távfűtés és -hűtés alkalmazása az ipari vagy lakóterületek rendezése, megtervezése, beépítése és felújítása során.

(4) A Bizottság felkérést kap arra, hogy folyamatosan javítsa tájékoztató szolgáltatásait, különösen azt a weboldalt, amelyet a polgárok, szakemberek és hatóságok számára az épületek ener-

giahatékonyságával foglalkozó európai portálként hoztak létre, annak érdekében, hogy támogassa a tagállamokat tájékoztatási és figyelemfelkeltő erőfeszítéseikben. Az említett weboldalon feltüntetett tájékoztatás tartalmazhat a releváns európai uniós és nemzeti, regionális és helyi jogszabályokra mutató linkeket, a nemzeti energiahatékonysági cselekvési terveket bemutató Európa weboldalakra mutató linkeket, a rendelkezésre álló pénzügyi eszközökkel kapcsolatos linkeket, továbbá példákat a nemzeti, regionális és helyi szintű legjobb gyakorlatokra. Az Európai Regionális Fejlesztési Alappal összefüggésben a Bizottság folytatja, és még intenzívebbé teszi tájékoztató szolgáltatásait annak érdekében, hogy megkönnyítse a rendelkezésre álló források felhasználását azáltal, hogy a finanszírozási lehetőségeket illetően segítséget és tájékoztatást nyújt az érdekelt feleknek, beleértve a nemzeti, regionális és helyi hatóságokat is, figyelemmel a szabályozási keretben bekövetkezett legújabb változásokra is.

21. cikk

Konzultáció

Az irányelv hatékony végrehajtásának elősegítése érdekében a tagállamok – az alkalmazandó nemzeti jogszabályokkal összhangban és indokolt esetben – konzultálnak az érintett felekkel, beleértve a helyi és regionális hatóságokat is. Az ilyen konzultáció különösen fontos a 9. és 20. cikk alkalmazása szempontjából.

22. cikk

Az I. melléklet hozzáigazítása a műszaki fejlődéshez

A Bizottság – a 23., 24. és 25. cikkel összhangban – felhatalmazáson alapuló jogi aktusok révén hozzáigazítja az I. melléklet 3. és 4. pontját a műszaki fejlődéshez.

23. cikk

A felhatalmazás gyakorlása

(1) A Bizottság felhatalmazást kap a 22. cikkben említett felhatalmazáson alapuló jogi aktusok elfogadására. Ez a felhatalmazás a 2010. július 8 -át követő ötéves időtartamra vonatkozik. A Bizottság legkésőbb hat hónappal az ötéves időszak vége előtt jelentést készít a felhatalmazásról. Amennyiben az Európai Parlament vagy a Tanács a 24. cikk szerint nem vonja vissza a felhatalmazást, akkor az a korábbiak megfelelő időtartamra automatikusan meghosszabbodik.

(2) Az 5. cikk (1) bekezdésében említett határidő sérelme nélkül, a Bizottság a 2012. június 30-ig terjedő időszakra felhatalmazást kap az 5. cikkben említett, felhatalmazáson alapuló jogi aktusok elfogadására.

(3) A Bizottság a felhatalmazáson alapuló jogi aktus elfogadását követően arról egyidejűleg értesíti az Európai Parlamentet és a Tanácsot.

(4) A felhatalmazáson alapuló jogi aktusok elfogadására vonatkozó, Bizottságra ruházott hatáskör gyakorlásának feltételeit a 24. és 25. cikk határozza meg.

24. cikk

A felhatalmazás visszavonása

(1) Az Európai Parlament vagy a Tanács visszavonhatja az 5. és 22. cikkben említett felhatalmazást.

(2) Annak az intézménynek, amely belső eljárást indított annak eldöntése érdekében, hogy vissza kívánja-e vonni a felhatalmazást, arra kell törekednie, hogy a végső határozat meghozatala előtt ésszerű időn belül tájékoztassa arról a másik intézményt és a Bizottságot, megjelölve a visszavonás tárgyát képező felhatalmazást, valamint a visszavonás indokait.

(3) A visszavonásról szóló határozat megszünteti az abban meghatározott felhatalmazást. A határozat haladéktalanul vagy a benne megjelölt későbbi időpontban lép hatályba, és nem érinti a már hatályban lévő, felhatalmazáson alapuló jogi aktusok érvényességét. A határozatot az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* ki kell hirdetni.

25. cikk

A felhatalmazáson alapuló jogi aktusokkal szembeni kifogások

(1) Az Európai Parlament vagy a Tanács kifogást emelhet a felhatalmazáson alapuló jogi aktussal szemben a bejelentés időpontjától kezdődő két hónapos határidőn belül.

Az Európai Parlament vagy a Tanács kezdeményezésére a határidő két hónappal meghosszabbodik.

(2) Amennyiben a fenti határidő leteltéig sem az Európai Parlament, sem a Tanács nem kifogásolja a felhatalmazáson alapuló jogi aktust, a jogi aktust az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* ki kell hirdetni, és az a jogi aktus rendelkezéseiben megállapított időpontban hatályba lép.

A felhatalmazáson alapuló jogi aktust az említett időszak lejárta előtt is ki lehet hirdetni az *Európai Unió Hivatalos Lapjában*, és az az említett időszak lejárta előtt hatályba léphet, amennyiben mind az Európai Parlament, mind a Tanács értesítette a Bizottságot arról, hogy nem szándékozik kifogást emelni.

(3) Ha az Európai Parlament vagy a Tanács kifogásolja a felhatalmazáson alapuló jogi aktust, akkor az nem lép hatályba. A felhatalmazáson alapuló jogi aktussal szemben kifogást emelő intézmény megadja kifogásának indokait.

26. cikk

Bizottsági eljárás

(1) A Bizottság munkáját egy bizottság segíti.

(2) Az e bekezdésre való hivatkozáskor az 1999/468/EK határozat 3. és 7. cikkét kell alkalmazni, 8. cikkének rendelkezéseire is figyelemmel.

27. cikk

Szankciók

A tagállamok meghatározzák az ezen irányelv alapján elfogadott nemzeti rendelkezések megsértése esetén alkalmazandó szankciókra vonatkozó szabályokat, és meghoznak minden szükséges intézkedést e szabályok végrehajtásának biztosítása érdekében. Az előírt szankcióknak hatékonyaknak, arányosaknak és visszatartó erejűeknek kell lenniük. A tagállamok legkésőbb 2013. január 9-ig közlik a Bizottsággal e rendelkezéseket, és haladéktalanul értesítik a Bizottságot valamennyi későbbi, ezeket érintő módosításról.

28. cikk

Átültetés a nemzeti jogba

(1) A tagállamok legkésőbb 2012. július 9-ig elfogadják és kihadják azokat a törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseket, amelyek szükségesek ahhoz, hogy megfeleljenek a 2–18. cikknek, valamint a 20. és 27. cikknek.

Ami a 2., 3., 9., 11., 12., 13., 17., 18., 20. és 27. cikket illeti, a tagállamok az említett rendelkezéseket legkésőbb 2013. január 9-től alkalmazzák.

Ami a 4., 5., 6., 7., 8., 14., 15. és 16. cikket illeti, a tagállamok az említett rendelkezéseket – a hatóságok által elfoglalt épületekre vonatkozóan – legkésőbb 2013. január 9-től, az egyéb épületekre vonatkozóan pedig legkésőbb 2013. július 9-től alkalmazzák.

A 12. cikk (1) és (2) bekezdésének a bérbe adott egyes önálló rendeltetési egységekre történő alkalmazását 2015. december 31-ig elhalaszthatják. Ez azonban nem eredményezheti azt, hogy az érintett tagállamban kevesebb tanúsítvány kerül kiállításra, mint amennyit a 2002/91/EK irányelv alkalmazása esetén állítottak volna ki.

Amennyiben a tagállamok intézkedéseket fogadnak el, azoknak hivatkozniuk kell erre az irányelvre, vagy azokhoz hivatalos kihirdetésük alkalmával ilyen hivatkozást kell fűzni. Tartalmazniuk kell egy nyilatkozatot is, amely szerint a hatályban lévő törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseknek a 2002/91/EK irányelvre történő hivatkozásait erre az irányelvre történő hivatkozásként kell értelmezni. A hivatkozás módját és a nyilatkozat megfogalmazását a tagállamok határozzák meg.

(2) A tagállamok megküldik a Bizottságnak nemzeti joguk azon főbb rendelkezéseinek szövegét, amelyeket az irányelv tárgykörében fogadnak el.

29. cikk

Hatályon kívül helyezés

Ezen irányelv értelmében a IV. melléklet A. részében megjelölt rendelettel módosított 2002/91/EK irányelv 2012. február 1-jétől hatályát veszti, az irányelv nemzeti jogba történő átültetésére és alkalmazására vonatkozóan, a IV. melléklet B. részében meghatározott határidőkkel kapcsolatos tagállami kötelezettségek sérelme nélkül.

A 2002/91/EK irányelvre való hivatkozásokat erre az irányelvre való hivatkozásként kell értelmezni, az V. mellékletben foglalt megfelelési táblázattal összhangban.

30. cikk

Hatálybalépés

Ez az irányelv az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* való kihirdetését követő huszadik napon lép hatályba.

31. cikk

Címzettek

Ennek az irányelvnek a tagállamok a címzettjei.

Kelt Strasbourgban, 2010. május 19-én.

az Európai Parlament részéről

az elnök

J. BUZEK

a Tanács részéről

az elnök

D. LÓPEZ GARRIDO

I. MELLÉKLET

Közös általános keretrendszer az épületek energiahatékonyságának kiszámításához**(a 3. cikk szerint)**

1. Egy épület energiahatékonyságát a szokásos használatával összefüggő különböző igények kielégítése érdekében évente fogyasztott energia kiszámított vagy tényleges mennyisége alapján kell meghatározni, és annak tükröznie kell az épület tervezett hőmérsékleti viszonyainak fenntartásához szükséges fűtési energiaszükségletet és hűtési energiaszükségletet (a túlmelegedés elkerüléséhez szükséges energia), valamint a használati meleg víz előállításához szükséges energiamennyiséget.
2. Egy épület energiahatékonyságát átlátható módon kell kifejezni, és annak ki kell terjednie egy energiahatékonysági mutatóra és egy, a primerenergia-fogyasztást mérő számszerű mutatóra, amely az energiahordozónkénti primerenergia-tényezőknél alapul, mely utóbbiak nemzeti vagy regionális, évi súlyozott átlagokon vagy a helyszíni termelés konkrét értékén alapulhatnak.

Indokolt, hogy az épületek energiahatékonyságának kiszámítására vonatkozó módszertan figyelembe vegye az európai szabványokat is, és annak összhangban kell lennie a vonatkozó uniós jogszabályokkal, beleértve a 2009/28/EK irányelvet is.

3. A módszertant legalább a következő szempontok figyelembevételével kell megállapítani:
 - a) az épület és a válaszfalak alábbi tényleges hőtechnikai jellemzői:
 - i. hőkapacitás;
 - ii. hőszigetelés;
 - iii. passzív fűtés;
 - iv. lehűlő elemek; és
 - v. hőhidak;
 - b) fűtési rendszer és melegvíz-ellátás, beleértve ezek hőszigetelési jellemzőit is;
 - c) légkondicionáló rendszerek;
 - d) természetes és gépi szellőztetés, amely a légtömorségre is kiterjedhet;
 - e) beépített világítóberendezések (főként a nem lakóépületekben);
 - f) az épület tervezése, elhelyezése és tájolása, beleértve az éghajlati körülményeket is;
 - g) passzív napenergia-hasznosító rendszerek és árnyékolás;
 - h) beltéri klimatikus körülmények, beleértve a tervezett belső mikroklímát is;
 - i) belső hőterhelések.
4. Ahol a számítás szempontjából releváns, figyelembe kell venni a következő szempontok kedvező hatását is:
 - a) helyi benapozási viszonyok, aktív napenergia-hasznosító rendszerek és megújuló forrásokból származó energián alapuló egyéb fűtési és villamosenergia-rendszerek;
 - b) kapcsolt energiatermelés által termelt elektromos áram;
 - c) táv- vagy tömbfűtési és -hűtési rendszerek;
 - d) természetes világítás.

5. A számítás céljából az épületeket indokolt a következő kategóriákba megfelelően besorolni:

- a) különböző típusú családi házak;
 - b) többlakásos épületek;
 - c) irodák;
 - d) oktatási épületek;
 - e) kórházak;
 - f) szállodák és éttermek;
 - g) sportlétesítmények;
 - h) nagy- és kiskereskedelmi szolgáltató épületek;
 - i) egyéb típusú energiafogyasztó épületek.
-

II. MELLÉKLET

Az energiahatékonysági tanúsítványok és helyszíni vizsgálati jelentések független ellenőrzési rendszere

1. Azok az illetékes hatóságok vagy szervek, amelyekre az illetékes hatóságok átruházták a független ellenőrzési rendszer működtetésének hatáskörét, véletlenszerűen kiválasztják az évente kiállított összes energiahatékonysági tanúsítványnak legalább egy statisztikailag jelentős hányadát, és az említett tanúsítványokat ellenőrzésnek vetik alá.

Az ellenőrzésnek az alábbiakban megjelölt opciókon vagy azokkal egyenértékű intézkedéseken kell alapulnia:

- a) az épületnek az energiahatékonysági tanúsítvány kiállításához felhasznált inputadatai és a tanúsítványban feltüntetett eredmények érvényességi ellenőrzése;
 - b) az inputadatok ellenőrzése és az energiahatékonysági tanúsítványban feltüntetett eredmények igazolása, beleértve a megfogalmazott ajánlásokat is;
 - c) az épületnek az energiahatékonysági tanúsítvány kiállításához felhasznált inputadatainak teljes körű ellenőrzése, a tanúsítványban feltüntetett eredmények – beleértve a megfogalmazott ajánlásokat is – teljes körű igazolása, továbbá, ha lehetséges, az épület helyszíni felkeresése az energiahatékonysági tanúsítványban foglalt adatok és a tanúsított épület közötti megfelelés ellenőrzése céljából.
2. Azok az illetékes hatóságok vagy szervek, amelyekre az illetékes hatóságok átruházták a független ellenőrzési rendszer működtetésének hatáskörét, véletlenszerűen kiválasztják az évente kiállított összes helyszíni vizsgálati jelentésnek legalább egy statisztikailag jelentős hányadát, és az említett jelentéseket ellenőrzésnek vetik alá.

III. MELLÉKLET

Összehasonlító módszertani keret az épületek és az épületelemek energiahatékonyságára vonatkozó követelmények költségoptimalizált szintjeinek meghatározásához

Az összehasonlító módszertani keret lehetővé teszi a tagállamok számára az épületek és az épületelemek energiahatékonyságának, valamint az energiateljesítménnyel kapcsolatos intézkedések gazdasági vonatkozásainak meghatározását, és ezek összekapcsolását a költségoptimalizált szint megállapítása céljából.

Az összehasonlító módszertani keretet iránymutatásoknak kell kísérniük, amelyek felvázolják, hogyan kell e keretet alkalmazni a költségoptimalizált teljesítményszintek kiszámítása során.

Az összehasonlító módszertani keretnek lehetővé kell tennie a felhasználási sémák, a külső klimatikus körülmények, a beruházási költségek, az épületfajta, a karbantartási és üzemeltetési költségek (beleértve az energiaköltségeket és -megtakarításokat is), adott esetben az előállított energiából származó bevételek és az ártalmatlanítási költségek figyelembevételét. A keretnek az ezen irányelvvel kapcsolatos, releváns európai szabványokon kellene alapulnia.

A Bizottság továbbá:

- iránymutatásokat határoz meg az összehasonlító módszertani kerethez; ezen iránymutatások arra szolgálnak, hogy képessé tegyék a tagállamokat az alábbiakban felsorolt lépések megtételére,
- tájékoztatást nyújt az energiaárak hosszú távra becsült alakulásáról.

Az összehasonlító módszertani keret tagállami alkalmazásához paraméterekben kifejezett általános feltételeket kell megállapítani tagállami szinten.

Az összehasonlító módszertani keret előírja a tagállamoknak, hogy

- határozzanak meg referenciaépületeket, amelyek funkciójuk és földrajzi elhelyezésük alapján, beleértve a belső és külső klimatikus körülményeket is, reprezentatívak. A referenciaépületek közé lakó- és nem lakáscélú, új és meglévő épületek is tartoznak,
- határozzanak meg a referenciaépületek tekintetében értékelendő energiahatékonysági intézkedéseket. Ezek lehetnek önálló épületek egészére, önálló épületelemekre vagy épületelemek kombinációjára vonatkozó intézkedések,
- mérjék fel a referenciaépületek végső és primerenergia-szükségletét, a meghatározott energiahatékonysági intézkedések alkalmazásával,
- az összehasonlító módszertani keret elveinek alkalmazásával számítsák ki az (első francia bekezdésben említett) referenciaépületekre alkalmazott (a második francia bekezdésben említett) energiahatékonysági intézkedéseknek a várható gazdaságos élettartamra vetített költségeit (azaz a mindenkori nettó értéket).

Az energiahatékonysági intézkedéseknek a várható gazdasági élettartamra vetített költségeinek kiszámításával a tagállamok értékelik a különböző szintű energiahatékonysági minimumkövetelmények költséghatékonyságát. Ez lehetővé fogja tenni az energiahatékonyságra vonatkozó követelmények költségoptimalizált szintjeinek meghatározását.

IV. MELLÉKLET

A. RÉSZ

A hatályon kívül helyezett irányelv a későbbi módosításával**(a 29. cikk szerint)**

2002/91/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL L 1.,
2003.1.4., 65. o.)

1137/2008/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL L 311., 2008.11.21., 1. o.)

csak a melléklet 9.9. pontja

B. RÉSZ

A nemzeti jogba való átültetésre és az alkalmazásra előírt határidők**(a 29. cikk szerint)**

Irányelv	Az átültetés határideje	Az alkalmazás időpontja
2002/91/EK	2006. január 4.	csak a 7., 8. és 9. cikk vonatkozásában: 2009. január 4.

V. MELLÉKLET

Megfelelési táblázat

2002/91/EK irányelv	Ezen irányelv
1. cikk	1. cikk
2. cikk, 1. pont	2. cikk, 1. pont
—	2. cikk, 2. és 3. pont
2. cikk, 2. pont	2. cikk, 4. pont és I. melléklet
—	2. cikk, 5., 6., 7., 8., 9., 10. és 11.pont
2. cikk, 3. pont	2. cikk, 12. pont
2. cikk, 4. pont	2. cikk, 13. pont
—	2. cikk, 14. pont
2. cikk, 5. pont	2. cikk, 15. pont
2. cikk, 6.pont	2. cikk, 16. pont
2. cikk, 7.pont	2. cikk, 17. pont
2. cikk, 8.pont	2. cikk, 18. pont
—	2. cikk, 19. pont
3. cikk	3. cikk és I. melléklet
4. cikk, (1) bekezdés	4. cikk, (1) bekezdés
4. cikk, (2) bekezdés	—
4. cikk, (3) bekezdés	4. cikk, (2) bekezdés
—	5. cikk
5. cikk	6. cikk, (1) bekezdés
—	6. cikk, (2) és (3) bekezdés
6. cikk	7. cikk
—	8., 9. és 10. cikk
7. cikk, (1) bekezdés, első albekezdés	11. cikk, (8) bekezdés és 12. cikk, (2) bekezdés
7. cikk, (1) bekezdés, második albekezdés	11. cikk, (6) bekezdés
7. cikk, (1) bekezdés, harmadik albekezdés	12. cikk, (6) bekezdés
7. cikk, (2) bekezdés	11. cikk, (1) és (2) bekezdés
—	11. cikk, (3), (4), (5), (7) és (9) bekezdés
7. cikk, (3) bekezdés	12. cikk, (1), (3), (4), (5) és (7) bekezdés
—	13. cikk, (1) és (3) bekezdés
8. cikk, a) pont	13. cikk, (2) bekezdés
—	14. cikk, (1) és (3) bekezdés
8. cikk, b) pont	14. cikk, (2) bekezdés
—	14. cikk, (4) bekezdés
—	14. cikk, (5) bekezdés
9. cikk	15. cikk, (1) bekezdés

2002/91/EK irányelv	Ezen irányelv
—	15. cikk, (2), (3), (4) és (5) bekezdés
—	16. cikk
10. cikk	17. cikk
—	18. cikk
11. cikk, bevezető szöveg	19. cikk
11. cikk, a) és b) pont	—
12. cikk	20. cikk, (1) bekezdés és 20. cikk, (2) bekezdés, második albekezdés
—	20. cikk, (2) bekezdés, első albekezdés és 20. cikk, (3) és (4) bekezdés
—	21. cikk
13. cikk	22. cikk
—	23., 24. és 25. cikk
14. cikk, (1) bekezdés	26. cikk, (1) bekezdés
14. cikk, (2) és (3) bekezdés	—
—	26. cikk (2) bekezdés
—	27. cikk
15. cikk, (1) bekezdés	28. cikk
15. cikk, (2) bekezdés	—
—	29. cikk
16. cikk	30. cikk
17. cikk	31. cikk
Melléklet	I. melléklet
—	II–V. melléklet